

fig Intet imod denne Bestemmelse, den kan maasse være meget rigtig, men den er ny og stærpende. Ligeledes bestemmes det i § 6, at ikke alene skal Kvæget afspærres, hvor Sygdommen indtræffer, men det forbyhdes tilige, at der maa finde Samkvem Sted mellem Beboerne og udenfor Boende. Det kan vistnok være meget rigtigt, i alt Fald, naar de Sagtyndige mene, at det er nødvendigt, at en saadan Afspærring finder Sted, er der Intet at sige dertil, men ærede Herrer ville ikke være blinde for, at i de Egne, hvor det indtræffer, vil det medføre betydelige Ulemper og tillige være forbundet med betydelige Bekostninger. — Den Bestemmelse, der findes i § 11, at Hingste og Tyre skulle, forinden de benyttes til Bedækning, underkastes et Sundhedssefterhyn, for at der kan gives Attest for, at de ikke lide af nogen Sygdom, gjør naturligtvis, at de paagældende Ciere maa lægge paa Betalingen for at benytte Dyrene til Bedækning, og det bliver altsaa ogsaa en Udgift, der vil tynge paa Landbruget. — Endelig er der Bestemmelsen i § 13, første Stykke, at alle Dyr, der kunne angribes af nogen ondartet smittsom Sygdom, skulle ved deres Indførsel her til Landet underkastes et Sundhedssefterhyn efter de nærmere Regler, som Administrationen maatte foreskrive. Det kan naturligtvis blive mere eller mindre generende, og i saa Henseende kan Meget komme til at bero paa, hvorledes Administrationen i det Hele taget optræder. Kort sagt, det ser vel ved første Blik ud, som om det er Loven af 29de December 1857, der er oprykt, men ved nærmere Gjennemgaaen af Lovforslaget ser man, at der er ikke ganske saa nye og stærpende Bestemmelser. — Med Hensyn til Opstillingen af Sygdomme er der ogsaa indsat nye stærpende Bestemmelser, som kunne være meget rimelige; saaledes skal f. Ex. ikke alene Politimesteren, men ogsaa Sognefogden her-efter være forpligtet til at gaa paa Spor efter Sygdommen. Der er allerede af en foregaaende æret Taler peget paa, at flere Bestemmelser ere blevne meget strængere, men naar han mente, at Bøder af 500 Kr. vilde være for store for visse Overtrædelser, skal jeg dog henpege paa, at der staar fra 10—500 Kr., saa i den Henseende kan man vistnok berolige sig. Men der er ikke alene sat Mulkt, men den Paagældende kan tillige miste Krav paa Erstatning. Det var heller ikke Tilfældet efter Loven af 29de December 1857; for Resten finder jeg det ganske rigtigt, at han skal miste sin Erstatning, naar han gjør sig skyldig i en Forseelse. Altsaa for saa vidt Lovforslaget indeholder stærpende Bestemmelser til den ene eller den anden

Side, skal jeg for min Part ikke gjøre Indvending derimod, thi det er nødvendigt, at saadanne Forholdsregler træffes. Saa, jeg vil endogaa sige, at det foregaaende Lovforslag, som nu er overgaaet til anden Behandling, kunde jeg have ønsket havde været lidt mere rigoristisk. Jeg kunde have ønsket, at der ikke alene havde været en Bemyndigelse deri for Indenrigsministeren til at forbyde, at der maatte opfodres Svin paa Løsepladserne, men at der havde været givet et ligefremt Forbud derimod, og for saa vidt man, som det jo er Meningen, vil optage det foregaaende Lovforslag helt eller delvis i det, vi nu behandle, kunde jeg ønske, at det stærpes navnlig paa dette Punkt. Jeg kan ikke nægte, at jeg anser dette for rigtigt, ikke alene fordi vi have set Sygdomme udbrede sig paa disse Steder, at de have været Arnestedet derfor, men ogsaa fordi jeg synes, at fra det Dieblit, man er bleven opmærksom paa, at der opfodres Dyr paa disse Steder, er det meget lidt appetitligt for Rjøbenhavnerne og Andre, at de have faaet at vide, at det er Produkter fra deres Rjøffenmøddinger, som de faae tilbage i anden Skikkelse. Jeg veed meget godt, at disse Omverlinger foregaa ogsaa ad andre Veie, men det forekommer mig dog, at der, om jeg maa bruge det Udtryk, er meget lidt appetitligt deri, og jeg vil ønske og haabe, og jeg tror, at det er det Bedste, at denne Svineopdrætning fra Rjøffenmøddingerne ophører. Jeg undrer mig over, at Pressen, der ellers pleier at have sine Dine allevegne, ikke for længe siden har opdaget disse Løsepladser. Jeg bebrejder ikke den ærede Indenrigsminister det, thi man kan jo ikke forlange, at han og Indenrigsministeriet skulle være alvidende eller have deres Dine allevegne, men det undrer mig, at Offentligheden i Rjøbenhavn nu har set derpaa i 50 Aar — Aar for Aar — og ikke har opdaget det ikke meget Klenlige, der derigjennem finder Sted. Jeg ønsker, for saa vidt disse Bestemmelser gaa over i det nye Lovforslag om smittsomme Sygdomme, at de maa blive stærpe. — Blandt de Sygdomme, der skulle henføres blandt de ondartede, er nu her ogsaa optaget miltbrandartet Rosen blandt Svinene. Følge Sædvane og ministerielle Skrivelser er denne Sygdom allerede betegnet som hørende til de ondartede, saa at det for saa vidt ikke er noget Nyt, naar den nu henføres derunder i Lovsform. Jeg kunde ønske, at denne Sygdom, der navnlig er kjendt i Landets vestlige Amter, hvor den i flere Egne har været en slem Plage og efter al Sandsynlighed vil vedblive at være det, blev stillet saaledes, at de paagældende Ciere fik Erstat-